

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
JEANA RICHARDA DE LA TOURA,
predstavljeni 23. marca 2023¹

Združeni zadevi C-829/21 in C-129/22

TE,

RU, ki jo zakonito zastopa TE,

proti

Stadt Frankfurt am Main (C-829/21)

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hessischer Verwaltungsgerichtshof (višje upravno sodišče zvezne dežele Hessen, Nemčija))

in

EF

proti

Stadt Offenbach am Main (C-129/22)

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Verwaltungsgericht Darmstadt (upravno sodišče v Darmstadt, Nemčija))

„Predhodno odločanje – Mejni nadzor, azil in priseljevanje – Politika priseljevanja – Direktiva 2003/109/ES – Status državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas – Člen 9(4) – Odvzem ali izguba statusa – Člen 14 – Rezident za daljši čas, ki pridobi pravico do prebivanja na ozemlju države članice, ki ni država članica, ki mu je podelila status rezidenta za daljši čas – Podaljšanje dovoljenja za prebivanje v tej državi članici – Pogoji“

I. Uvod

1. Ta predloga za sprejetje predhodne odločbe se nanašata na razlago člena 9(4) in člena 14 Direktive Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas², kakor je bila spremenjena z Direktivo 2011/51/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2011³.

2. Ta predloga sta bila vložena v okviru sporov med TE, gansko državljansko, in RU, njeno hčerjo, rojeno v Nemčiji, in Stadt Frankfurt am Main (mesto Frankfurt na Majni, Nemčija) v zadevi C-829/21 ter med EF, pakistanskim državljanom, in Stadt Offenbach am Main (mesto Offenbach na Majni, Nemčija) v zadevi C-129/22.

¹ Jezik izvirnika: francoščina.

² UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 272.

³ UL 2011, L 132, str. 1, v nadaljevanju: Direktiva 2003/109.

3. Spor v zadevi C-829/21 se nanaša na zavrnitev pristojne službe za tujce, da podaljša dovoljenje za prebivanje TE in izda dovoljenje za prebivanje RU, njenemu mladoletnemu otroku, spor v zadevi C-129/22 pa na zavrnitev pristojne službe za tujce, da podaljša dovoljenje za prebivanje EF, z obrazložitvijo, da sta TE na eni strani in EF na drugi strani izgubila status državljana tretje države, ki je rezident za daljši čas, ki jima je bil podeljen v Italiji, zaradi njune odsotnosti z ozemlja te države članice v obdobju, daljšem od šestih let.

4. Na zahtevo Sodišča se bom v teh sklepnih predlogih osredotočil na drugo vprašanje za predhodno odločanje, postavljeno v zadevi C-829/21.⁴ Sodišče je s tem vprašanjem pozvano, naj natančno določi, kateri datum je treba upoštevati v okviru postopka za podaljšanje dovoljenja za prebivanje v državi članici, ki ni država članica, ki je podelila status rezidenta za daljši čas, za presojo obstoja tega statusa.

5. V teh sklepnih predlogih bom po analizi Sodišču predlagal, naj odloči, da je v okviru postopka za podaljšanje dovoljenja za prebivanje v državi članici, ki ni država članica, ki je državljanu tretje države podelila status rezidenta za daljši čas, datum, ki se upošteva za presojo obstoja tega statusa, datum vložitve vloge za podaljšanje in listinskih dokazov, in ne datum iz upravne faze obravnave te vloge ali morebitne sodne faze izpodbijanja odločbe o zavrnitvi podaljšanja.

II. Pravni okvir

A. Pravo Unije

6. V uvodni izjavi 21 Direktive 2003/109 je navedeno:

„Država članica, v kateri namerava rezident za daljši čas uveljavljati svojo pravico do prebivanja, bi moral[a] imeti možnost preveriti, ali posameznik izpolnjuje pogoje za prebivanje na njenem ozemlju. [...]“

7. Člen 2(b), (c) in (d) te direktive vsebuje te opredelitve:

„(b) ‚rezident za daljši čas‘ pomeni katerega koli državljana tretje države, ki ima status rezidenta za daljši čas, kot je določeno v členih 4 do 7;

(c) ‚prva država članica‘ pomeni državo članico, ki je državljanu tretje države prvič podelila status rezidenta za daljši čas;

(d) ‚druga država članica‘ pomeni katero koli državo članico razen tiste, ki je državljanu tretje države prvič podelila status rezidenta za daljši čas in v kateri ta rezident za daljši čas uveljavlja pravico do prebivanja“.

8. Člen 8 navedene direktive, naslovljen „Dovoljenje za [dolgotrajno] prebivanje [EU]“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Ob upoštevanju člena 9 je status rezidenta za daljši čas stalen.

⁴ Verwaltungsgericht Darmstadt (upravno sodišče v Darmstadtu, Nemčija) v zadevi C-129/22 ne postavlja izrecno tega vprašanja, temveč napotuje na predložitveno odločbo v zadevi C-829/21.

2. Države članice rezidentom za daljši čas izdajo dovoljenje za [dolgotrajno] prebivanje [EU]. Dovoljenje je veljavno vsaj pet let; ob poteku se avtomatsko podaljša, in sicer na podlagi vloge, če se ta zahteva.“

9. Člen 9 Direktive 2003/109, naslovljen „Odvzem ali izguba statusa“, v odstavkih 4 in 5 določa:

„4. Rezident za daljši čas, ki je prebival v drugi državi članici skladno s poglavjem III, nima več pravice obdržati statusa rezidenta za daljši čas, pridobljenega v prvi državi, ko mu je ta status skladno s členom 23 podeljen v drugi državi članici.

V vsakem primeru pa posameznik po šestih letih odsotnosti z ozemlja države članice, ki mu je podelila status rezidenta za daljši čas, nima več pravice obdržati svojega statusa rezidenta za daljši čas v tej državi članici.

Z odstopanjem od drugega pododstavka lahko zadevna država članica predvidi, da rezident za daljši čas zaradi posebnih razlogov obdrži svoj status v tej državi tudi v primerih, ko je odsoten dalj kot šest let.

5. V zvezi s primeri iz [...] odstavka 4 države članice, ki so podelile status, predvidijo poenostavljen postopek za ponovno pridobitev statusa rezidenta za daljši čas.

[...]“

10. Člen 14(1) te direktive določa:

„Rezident za daljši čas pridobi pravico do prebivanja na ozemlju druge države članice, kot mu je izdala status rezidenta za daljši čas, za obdobje nad tri mesece, če so izpolnjeni pogoji, naštetih v tem poglavju.“

11. Člen 15 navedene direktive, naslovljen „Pogoji za prebivanje v drugi državi članici“, določa:

„1. Čim prej, vendar najkasneje tri mesece po vstopu na ozemlje druge države članice mora rezident za daljši čas pri pristojnih organih te države članice zaprositi za dovoljenje za prebivanje.

[...]

4. Vlogi se priložijo listinski dokazi, ki jih določi nacionalna zakonodaja, da zadevne osebe izpolnjujejo ustrezne pogoje, ter njihovo dovoljenje za prebivanje rezidenta za daljši čas in veljavno potno listino ali njihov[e] overjen[e] kopije.

[...]“

12. Člen 19 Direktive 2003/109, naslovljen „Proučitev vlog in izdaja dovoljenj za prebivanje“, v odstavku 2 določa:

„Če so izpolnjeni pogoji iz členov 14, 15 in 16, druga država članica [...] izda rezidentu za daljši čas obnovljivo dovoljenje za prebivanje. To dovoljenje za prebivanje se na podlagi vloge, če se ta zahteva, ob poteku avtomatsko podaljša. Druga država članica prvo državo članico obvesti o svojem sklepu.“

13. Člen 22 te direktive, naslovljen „Odvzem dovoljenja za prebivanje in obveznost ponovnega sprejema“, v odstavku 1(b) določa:

„Dokler državljan tretje države ne pridobi statusa rezidenta za daljši čas, lahko druga država članica odkloni obnovitev dovoljenja za prebivanje ali ga odkloni [odvzame] ter skladno s postopki, predvidenimi v nacionalni zakonodaji, vključno s postopki za odstranitev, zadevno osebo in njene družinske člane obveže, da zapustijo njeno ozemlje v naslednjih primerih:

[...]

(b) če niso več izpolnjeni pogoji iz členov 14, 15 in 16“.

B. Nemško pravo

14. Člen 38a Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (zakon o prebivanju, delu in vključevanju tujcev na zveznem ozemlju)⁵ z dne 25. februarja 2008 v različici, ki se uporablja za spora o glavni stvari, naslovljen „Dovoljenje za prebivanje za rezidente za daljši čas v drugih državah članicah Evropske unije“, v odstavku 1 določa:

„Tujcu, ki ima v drugi državi članici Evropske unije status rezidenta za daljši čas, se izda dovoljenje za prebivanje, če želi na zveznem ozemlju ostati dlje kot 90 dni. [...]“

15. Člen 51(9), prvi pododstavek, točka 4, tega zakona določa, da dovoljenje za dolgotrajno prebivanje – EU poteče le, če je tujec šest let odsoten z ozemlja Zvezne republike Nemčije.

16. Člen 52(6) AufenthG določa, da se dovoljenje za prebivanje, izdano v skladu s členom 38a tega zakona, načeloma prekliče, če tujec status rezidenta za daljši čas izgubi v kateri od preostalih držav članic Unije.

III. Dejansko stanje sporov o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

A. Zadeva C-829/21

17. TE, ganska državljanka, je na nemško ozemlje vstopila 3. septembra 2013 iz Italije.

18. Ima dovoljenje za dolgotrajno prebivanje EU, ki je bilo izdano v Italiji in vsebuje navedbi „illimitata“ (neomejeno [trajanje]) in „Soggiornante di Lungo Periodo – [UE]“ (rezident za daljši čas - [EU]).

19. V skladu s členom 38a AufenthG ji je takrat pristojna služba za tujce mesta Offenbach (Nemčija) 5. decembra 2013 izdala dovoljenje za prebivanje, veljavno eno leto.

20. TE je 5. avgusta 2014 rodila RU, ki je imela zelo hudo srčno okvaro, zaradi katere je potrebovala več operacij in pooperativnih pregledov, zato TE ni mogla več hoditi v službo. Zaradi tega položaja je morala TE za zadovoljitev potreb svoje družine prejemati socialne prejemke.

⁵ BGBl. 2008 I, str. 162, v nadaljevanju: AufenthG.

21. Z odločbama službe za tujce mesta Offenbach z dne 30. januarja 2015 sta bili vloži, ki sta ju TE in RU vložili 12. novembra 2014 za podaljšanje oziroma izdajo dovoljenja za prebivanje, zavrjnjeni z obrazložitvijo, da niso bila zagotovljena sredstva za preživljanje v skladu s členom 5(1), točka 1, AufenthG. TE in RU sta bili pozvani, naj zapustita nemško ozemlje, in grozila jima je odstranitev v Italijo oziroma Gano.

22. Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (upravno sodišče v Frankfurtu na Majni, Nemčija) je s sodbo z dne 20. novembra 2015 zavrnilo tožbo za vzpostavitev obveznosti, ki sta jo TE in RU vložili zoper ti odločbi.

23. TE in RU sta nato pri Hessischer Verwaltungsgerichtshof (višje upravno sodišče za Hessen, Nemčija) vložili predlog za dopustitev pritožbe zoper to sodbo.

24. To sodišče je z odločbo z dne 11. marca 2016 dopustilo pritožbo, ker je imelo resne pomisleke glede utemeljenosti prvostopenjske sodbe ob upoštevanju pomembnosti zdravstvene oskrbe, ki jo je potrebovala RU, ta okoliščina pa bi po mnenju navedenega sodišča lahko pomenila izjemo od splošnega pravila iz člena 5(1), točka 1, AufenthG.

25. Postopek pred predložitvenim sodiščem je miroval od 1. novembra 2017.

26. Mesto Frankfurt na Majni je 7. septembra 2020 ta postopek nadaljevalo. Zdaj trdi, da TE ni več mogoče izdati dovoljenja za prebivanje na podlagi člena 38a AufenthG. TE naj namreč že več kot šest let ne bi prebivala v Italiji in naj torej ne bi bila več upravičena do statusa rezidentke za daljši čas - EU. Dovoljenja za prebivanje naj TE ne bi bilo mogoče izdati niti na podlagi člena 9a AufenthG, ker TE in RU prebivata v stanovanju, ki ga financira center za socialno delo, kar naj ne bi bilo „ustrezno prebivališče“ v smislu te določbe.

27. V teh okoliščinah je Hessischer Verwaltungsgerichtshof (višje upravno sodišče zvezne dežele Hessen) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je člen 38a(1) AufenthG, ki ga je treba na podlagi nacionalnega prava razlagati tako, da mora imeti rezident za daljši čas, ki zapusti prvo državo članico, tudi ob podalšanju dovoljenja za prebivanje status rezidenta za daljši čas v tej državi članici, skladen z določbami člena 14 in naslednjih Direktive [2003/109], ki zgolj določajo, da ima rezident za daljši čas pravico do prebivanja na ozemlju druge države članice, kot mu je izdala status rezidenta za daljši čas, za obdobje nad tri mesece, če so izpolnjeni drugi pogoji, naštetih v poglavju III Direktive?

2. Ali ima urad za tujce na podlagi določb člena 14 in naslednjih Direktive [2003/109] pravico, pri odločanju o vlogi za podaljšanje na podlagi člena 38a(1) AufenthG, če so drugi pogoji za začasno podaljšanje izpolnjeni in ima tujec zlasti stalne in redne prihodke, ob tem, da se mu odvzamejo njegove obstoječe pravice, ugotoviti, da je tujec medtem, torej po preselitvi v drugo državo članico, v skladu s členom 9(4), drugi pododstavek, Direktive [2003/109] v prvi državi članici izgubil status? Ali je čas, ki se upošteva pri odločitvi, čas zadnje upravne oziroma sodne odločbe?

3. Če sta odgovora na prvo in drugo vprašanje nikalna:

Ali mora rezident za daljši čas zatrjevati, da njegova pravica do prebivanja rezidenta za daljši čas v prvi državi članici ni ugasnila?

Če je odgovor na to vprašanje nikalen: ali ima nacionalno sodišče ali nacionalni organ pravico preveriti, ali je dovoljenje za stalno prebivanje, izdano rezidentu za daljši čas, prenehalo veljati, ali bi bilo to v nasprotju z načelom vzajemnega priznavanja upravnih odločb, ki izhajajo iz prava Unije?

4. Ali je mogoče državljanke tretje države, ki ji je bilo izdano dovoljenje za stalno prebivanje rezidentke za daljši čas in prihaja iz Italije ter je vstopila v Nemčijo, ki ima stalne in redne prihodke, očitati, da ni dokazala ustreznega prebivališča, čeprav Zvezna republika Nemčija ni uporabila pooblastila iz člena 15(4), drugi pododstavek, Direktive [2003/109] in je bilo posredovanje socialnega stanovanja potrebno samo zato, ker se ji, dokler nima dovoljenja za prebivanje na podlagi člena 38a AufenthG, ne izplačuje otroškega dodatka?"

B. Zadeva C-129/22

28. EF, pakistanski državljan, je na nemško ozemlje vstopil 1. aprila 2014 iz Italije.

29. Ima dovoljenje za dolgotrajno prebivanje EU, ki je bilo izdano v Italiji in vsebuje navedbi „illimitata“ (neomejeno [trajanje]) in „Soggiornante di Lungo Periodo – [UE]“ (rezident za daljši čas - [EU]).

30. V skladu s členom 38a AufenthG mu je takrat pristojna služba za tujce Landkreis Offenbach (okrožje Offenbach, Nemčija) 10. julija 2014 izdala dovoljenje za prebivanje, veljavno eno leto.

31. To dovoljenje za prebivanje je bilo nato brez prekinitev podaljševano, nazadnje 28. maja 2019 s strani zdaj pristojnega mesta Offenbach na Majni, in sicer do 13. julija 2021.

32. Vlogo za podaljšanje dovoljenja za prebivanje na podlagi člena 38a AufenthG, ki jo je EF vložil 17. marca 2021, je mesto Offenbach na Majni 27. aprila 2021 zavrnilo v bistvu z obrazložitvijo, da je izgubil status rezidenta za daljši čas, ker več kot šest let ni prebival v Italiji.

33. EF je 6. maja 2021 zoper to odločbo pri Verwaltungsgericht Darmstadt (upravno sodišče v Darmstadtu) vložil tožbo, s katero je med drugim predlagal, naj se mestu Offenbach na Majni odredi, da podaljša njegovo dovoljenje za prebivanje v skladu s členom 38a AufenthG.

34. Mesto Offenbach na Majni vztraja pri stališču, izraženem v odločbi z dne 27. aprila 2021, in sicer, da je EF izgubil status rezidenta za daljši čas, ker več kot šest let ni prebival v Italiji.

35. V teh okoliščinah je Verwaltungsgericht Darmstadt (upravno sodišče v Darmstadtu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

- „1. Ali lahko državljan tretje države, ki mu je prva država članica (v obravnavanem primeru: Republika Italija) v skladu z Direktivo [2003/109] podelila status rezidenta za daljši čas, od druge države članice (v obravnavanem primeru: Zvezne republike Nemčije) zahteva podaljšanje dovoljenja za prebivanje, ki mu je bilo izdano v okviru prenosa člena 14 in naslednjih Direktive [2003/109], ne da bi moral dokazati, da še vedno ima status rezidenta za daljši čas?

Če je odgovor nikalen:

2. Ali je treba v drugi državi članici samo zato izhajati iz obstoja statusa rezidenta za daljši čas, ker ima državljan tretje države neomejeno dovoljenje EU za dolgotrajno prebivanje, ki mu ga je izdala prva država članica, čeprav je bil šest let odsoten z ozemlja države članice, ki mu je podelila status?

Če je odgovor nikalen:

3. Ali je druga država članica pristojna, da v okviru podaljšanja dovoljenja za prebivanje preuči, ali je zadevna oseba izgubila status rezidenta za daljši čas v skladu z drugim pododstavkom člena 9(4) Direktive [2003/109], in po potrebi zavrne podaljšanje, ali pa je prva država članica pristojna za ugotovitev naknadne izgube tega statusa?

Če je odgovor pritrdilen:

4. Ali je v tem primeru za presojo razloga za izgubo iz drugega pododstavka člena 9(4) Direktive [2003/109] potreben prenos v nacionalno zakonodajo, v okviru katerega se podrobneje opredelijo položaji, ki povzročijo izgubo statusa rezidenta za daljši čas v prvi državi članici, ali pa zadošča, če se v nacionalni zakonodaji brez konkretnega sklica na navedeno direktivo določi, da druga država članica lahko odreče dovoljenje za prebivanje, „če tujec svoj status rezidenta za daljši čas izgubi v kateri od preostalih držav članic Evropske unije“?

36. Evropska komisija je pisno stališče predložila v obeh zadevah.

37. S sklepom predsednika Sodišča z dne 8. novembra 2022 sta bili ti zadevi združeni za ustni del postopka in izdajo odločbe Sodišča.

IV. Analiza

38. Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem *in fine* v zadevi C-829/21, na katero so na zahtevo Sodišča osredotočeni ti sklepni predlogi, v bistvu sprašuje, kateri datum je treba upoštevati za presojo obstoja statusa rezidenta za daljši čas v prvi državi članici za namene podaljšanja dovoljenja za prebivanje v drugi državi članici.

39. Natančneje, to sodišče želi izvedeti, ali mora biti v okviru tožbe zoper zavrnitev podaljšanja dovoljenja za prebivanje v državi članici, ki ni država članica, ki je državljanu tretje države podelila status rezidenta za daljši čas, datum, ki ga je treba upoštevati, datum vloge za podaljšanje dovoljenja za prebivanje ali datum zadnje upravne ali sodne odločbe o tej vlogi.

40. Uvodoma ugotavljam, da iz mehanizma, uvedenega z Direktivo 2003/109, izhaja, da bo prav zato, ker je prva država članica državljanu tretje države podelila status rezidenta za daljši čas na podlagi člena 4 te direktive, zadevna oseba lahko pridobila pravico do prebivanja na ozemlju druge države članice.

41. Člen 14 navedene direktive namreč določa, da je status rezidenta za daljši čas, ki ga ima zadevna oseba v prvi državi članici, pogoj za pridobitev pravice do prebivanja na ozemlju drugih držav članic in nujen za pridobitev dovoljenja za prebivanje v drugi državi članici. Pravica do prebivanja, podeljena v drugi državi članici, je zato izpeljana iz statusa rezidenta za daljši čas v prvi državi članici.

42. Poleg tega iz povezane razlage členov 9 in 14 ter člena 22(1)(b) Direktive 2003/109 izhaja, da dokler državljan tretje države ni pridobil statusa rezidenta za daljši čas ali ker je ta status izgubil oziroma mu je bil odvzet, druga država članica lahko zavrne podaljšanje dovoljenja za prebivanje in zadevni osebi naloži, da zapusti njeno ozemlje.

43. Tako ni dvoma, da mora na datum vloge za podaljšanje dovoljenja za prebivanje v drugi državi članici obstajati status rezidenta za daljši čas.

44. V zadevi C-129/22 se torej vprašanje datuma, ki se upošteva za presojo obstoja statusa rezidenta za daljši čas v prvi državi članici, ne postavlja. EF je namreč v Nemčijo vstopil 1. aprila 2014. Zdi se, da je obdobje šestih let iz člena 9(4), drugi pododstavek, Direktive 2003/109 poteklo 1. aprila 2020. Zadnja vloga za podaljšanje dovoljenja za prebivanje EF v Nemčiji pa je bila vložena 17. marca 2021. Osebi EF se dovoljenje za prebivanje v Nemčiji torej ne more podaljšati. Vendar morajo pristojni organi na podlagi člena 9(4), zadnji pododstavek, te direktive pri organih prve države članice preveriti, ali ni oseba tega statusa obdržala.

45. Natančneje, v zadevi C-829/21 želi Sodišče dobiti pojasnila o vprašanju datuma, ki ga je treba v okviru tožbe zoper zavrnitev podaljšanja dovoljenja za prebivanje v drugi državi članici upoštevati za presojo obstoja statusa rezidenta za daljši čas v prvi državi članici.

46. V zvezi s tem se mi zdi, da bi bilo za presojo obstoja tega statusa mogoče za upoštevne šteti tri različne datume. Šlo bi lahko za datum vloge za podaljšanje dovoljenja za prebivanje v drugi državi članici, datum, ko uprava odloči o tej vlogi, ali datum, ko sodišče odloči o tožbi, vloženi zoper zavrnitev podaljšanja dovoljenja za prebivanje.

47. Glede druge in tretje možnosti menim, da možnost podaljšanja dovoljenja za prebivanje rezidenta za daljši čas v drugi državi članici ne bi smela biti odvisna od hitrosti ali trajanja obravnave in preučitve vloge s strani pristojnih organov te države članice.

48. Pravica do prebivanja, za katero prosi rezident za daljši čas – če je bila vloga za podaljšanje dovoljenja za prebivanje res vložena, ko je zadevna oseba imela status rezidenta za daljši čas v prvi državi članici – ne more biti odvisna od naključnih datumov, ko so odločitve sprejete, niti od časa, ki je pretekel, kot velja za zadevo C-829/21.

49. Šele po prekinitvi postopka, ki je trajala skoraj tri leta (od 1. novembra 2017 do 7. septembra 2020), je tožena stranka v postopku v glavni stvari namreč trdila, da TE že več kot šest let ne prebiva v Italiji in da je njen status rezidenta za daljši čas v tej državi že potekel.

50. Tako se mi zdi, da bi to, da je pravica do prebivanja v drugi državi članici odvisna od datuma zadnje upravne ali sodne odločbe in zato od večje ali manjše hitrosti, s katero je pristojni organ obravnaval vlogo za podaljšanje dovoljenja za prebivanje, omajalo polni učinek Direktive 2003/109.

51. Ta pristop bi bil v nasprotju ne le s ciljem te direktive, ki je pravice državljanov tretjih držav, ki imajo dovoljenje za prebivanje za daljši čas, približati pravicam, ki jih uživajo državljani Unije,⁶ temveč tudi v nasprotju z načeloma enakega obravnavanja in pravne varnosti.

⁶ Glej uvodno izjavo 2 Direktive 2003/109.

52. Kar zadeva še posebej sodni postopek zoper zavrnitev uprave, da državljanu tretje države podaljša dovoljenje za prebivanje, bi bilo v nasprotju s členom 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah in pravico do učinkovitega pravnega sredstva, če bi uveljavljanje pravnega sredstva iz člena 20 Direktive 2003/109 lahko pripeljalo do položaja, v katerem lahko državljan tretje države, ki je rezident za daljši čas, izgubi pravico do prebivanja v drugi državi članici zaradi podaljšanja obravnave prošelj, do česar bi taki postopki privedli in na katere prosilec očitno nima nobenega vpliva.⁷

53. Poleg tega je treba v okviru takega sodnega postopka zakonitost zadevnega akta presojsati glede na dejanske in pravne okoliščine, ki so obstajale na datum sprejetja tega akta. Vendar mora pristojna uprava za presojo, ali ima državljan tretje države status rezidenta za daljši čas v prvi državi članici, izhajati iz trenutka, ko so bili vloženi vloga za podaljšanje dovoljenja za prebivanje in listinski dokazi v skladu s členom 15(4) Direktive 2003/109.

54. Tako izgube statusa rezidenta za daljši čas v prvi državi članici, ki se zgodi med upravnim postopkom ali med sodnim postopkom po zavrnitvi podaljšanja, ni mogoče uporabiti proti državljanu tretje države v okviru sodnega postopka zaradi časa, ki je pretekel med datumom vloge za podaljšanje dovoljenja za prebivanje v drugi državi članici in datumom, ko sodišče odloči o zakonitosti odločitve uprave o zavrnitvi te vloge.

55. Vendar izguba statusa rezidenta za daljši čas med upravnim postopkom ali med sodnim postopkom ni brez posledic. Upravi namreč nato nič ne preprečuje, da potem, ko je preverila, da status rezidenta za daljši čas v prvi državi članici ni bil podaljšan na podlagi člena 9(4), zadnji pododstavek, Direktive 2003/109, ugotovi, da je bil državljanu tretje države status rezidenta za daljši čas odvzet oziroma ga je izgubil na podlagi člena 9(4), drugi pododstavek, te direktive, ter zavrne podaljšanje njegovega dovoljenja za prebivanje oziroma mu ga odvzame na podlagi člena 22 navedene direktive.

56. Vendar mora biti ta zavrnitev podaljšanja ali ta odvzem predmet nove odločbe pristojnega organa, ki bo lahko privedla do novega izpodbijanja, in torej odločitev o tem ne more biti sprejeta v okviru prvotnega postopka.

57. Glede na navedeno Sodišču predlagam, naj odloči, da je treba člen 9(4) in člen 14 Direktive 2003/109 razlagati tako, da je v okviru postopka za podaljšanje dovoljenja za prebivanje v državi članici, ki ni država članica, ki je državljanu tretje države podelila status rezidenta za daljši čas, datum, ki se upošteva za presojo obstoja tega statusa, datum vložitve vloge za podaljšanje in listinskih dokazov, in ne datum iz upravne faze obravnave te vloge ali morebitne sodne faze izpodbijanja odločbe o zavrnitvi podaljšanja.

⁷ Glej po analogiji sklepne predloge generalnega pravobranilca G. Hogana v zadevi Bundesrepublik Deutschland (Družinski član) (C-768/19, EU:C:2021:247, točka 69).

V. Predlog

58. Ob upoštevanju vseh zgornjih preudarkov Sodišču predlagam, naj na drugo vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je Hessischer Verwaltungsgerichtshof (višje upravno sodišče zvezne dežele Hessen, Nemčija) postavilo v zadevi C-829/21, odgovori:

Člen 9(4) in člen 14 Direktive Sveta 2003/109/ES z dne 25. novembra 2003 o statusu državljanov tretjih držav, ki so rezidenti za daljši čas, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2011/51/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. maja 2011,

je treba razlagati tako, da

je v okviru postopka za podaljšanje dovoljenja za prebivanje v državi članici, ki ni država članica, ki je državljanu tretje države podelila status rezidenta za daljši čas, datum, ki se upošteva za presojo obstoja tega statusa, datum vložitve vloge za podaljšanje in listinskih dokazov, in ne datum iz upravne faze obravnave te vloge ali morebitne sodne faze izpodbijanja odločbe o zavrnitvi podaljšanja.